



Arrest

nr. 107 372 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 maart 2013.

1.3. Op 29 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Safid Sang (district Mohammad Agha van de provincie Logar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U bent minderjarig. Sinds een paar jaar zou de taliban in uw regio opnieuw actiever zijn geworden. Zo zouden zij soms vanuit uw dorp of vanuit een naburige plaats aanvallen op de Amerikaanse troepen hebben uitgevoerd en hierbij zou ook uw dorp vaak zijn getroffen. Daarnaast zouden ook de dorpelingen vaak zijn lastiggevallen door de taliban. Omwille van deze situatie zouden uw dorpsgenoten een klacht tegen de taliban hebben ingediend bij de veiligheidsdiensten. Deze laatste zouden echter niets concreets hebben ondernomen om de situatie te verbeteren en de taliban zou hierna naar uw dorp zijn gekomen met een lijst met daarop de namen van de mensen die klacht tegen hen hadden ingediend. Na dit incident zou het een week rustig zijn geweest in uw regio, maar de taliban zou nadien weer gewoon hun activiteiten hebben hervat. Omwille van deze onrustige omstandigheden in uw regio zou op een dag een commandant, H.(...) genaamd, naar uw dorp zijn gekomen. Hij zou zich boos hebben gemaakt omdat niemand in uw dorp zich verzette tegen de onderdrukking door de taliban en hij zou de dorpelingen via de dorpsouderen hebben opgeroepen zich te organiseren in lokale politiepatrouilles ('arbaki'). U zou ermee hebben ingestemd deel te nemen aan deze patrouilles en zou sindsdien 2,5 maanden met de arbaki hebben meegestreden. De gevechten die u met de taliban voerde, zouden iedere nacht hebben plaatsgevonden van 1u tot 4 à 5u 's morgens. Uw moeder zou er echter nooit van op de hoogte zijn geweest dat u deel uitmaakte van de arbaki. Ondertussen zou de taliban een 3-tal keren naar uw huis zijn gekomen met de vraag aan uw moeder om u met hen mee te geven. Zij zouden hierbij hebben verwezen naar uw vader die ooit aan de kant van de taliban zou hebben gestreden en volgens hen een goede man was. Uw moeder zou echter telkens hebben geweigerd, omdat u haar enige zoon was. Uw twee broers zouden immers jaren geleden tijdens een auto ongeluk zijn omgekomen. Op een nacht zou één van de arbaki die bij u vocht dodelijk gewond zijn geraakt door de taliban. Jullie zouden zijn lichaam naar zijn dorp hebben gebracht en die nacht zouden de taliban te weten zijn gekomen dat u bij de arbaki streed. Na dit incident zou u op een nacht hebben gehoord dat de taliban in uw dorp waren en er arrestaties uitvoerden. U zou hebben gevreesd dat zij ook naar uw huis zouden komen en uw moeder ervan op de hoogte hebben gebracht dat u de voorbije maanden bij de arbaki had gevochten. Hierna zou u zich gedurende 7 dagen hebben schuilgehouden in de kelder die uw vader vroeger had gemaakt ten tijde van de Sovjet-Unie. De taliban zou nog verschillende keren naar uw huis zijn geweest, maar u nooit hebben gevonden. Uw schoonbroer zou ondertussen uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld.

U zou in de maand saratan 1391 (begin juli 2012 Gregoriaanse kalender (GK)) vanuit uw dorp Safid Sang zijn vertrokken en 2,5 maanden later in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 17 september 2012. Sinds uw vertrek zou u met niemand in Afghanistan nog contact hebben gehad.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u (recent) in uw dorp Safid Sang in het district Mohammad Agha (Logar provincie) hebt gewoond.

Zo is uw geografische kennis van de regio heel beperkt voor iemand die beweert zijn hele leven in Mohammad Agha te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3). U blijkt bijvoorbeeld niet in staat te duiden welke de provinciehoofdstad is van Logar. U verklaart in dit licht dat Mohammad Agha, uw eigen district, de provinciehoofdstad is (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u dan even later zelf het onderscheid maakt tussen de provinciehoofdstad en Mohammad Agha, wordt u gevraagd wat u bedoelt met 'de provinciehoofdstad'. Uw antwoord hierop luidt echter opnieuw dat Mohammad Agha 'het centrum' is (gehoorverslag CGVS, p. 5). Later tijdens het gehoor maakt u echter opnieuw een verwijzing naar 'de hoofdstad' van Logar. Wanneer u opnieuw meermaals gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, ontwijkt u enkele keren deze vraag om dan uiteindelijk opnieuw verkeerdelijk te stellen dat Logar maar één hoofdstad heeft, nl. Mohammad Agha (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer het Commissariaat-generaal uiteindelijk zelf de naam van Logars provinciehoofdstad vermeldt, nl. Puli Alam, meent u wel dat dit in Logar ligt maar niet te weten of Puli Alam zich ver van de provinciehoofdstad bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 16). U weet verder niet te zeggen welke districten grenzen aan Mohammad Agha en meent niet te weten of uw district ver verwijderd is van Kabul provincie (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8-9). Dat u dit niet weet is opvallend, niet enkel omdat uw district grenst aan Kabul, maar ook omdat uw dorp heel dicht bij deze grens ligt. U meent verder ook niet

te weten of er een weg is die uw regio met Kabul verbindt en meent dat er geen grote weg is in de nabijheid van uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit stemt echter niet overeen met onze informatie waaruit blijkt dat uw dorp nabij de weg is die de provinciehoofdstad verbindt met Kabul.

Voorts blijkt uw kennis van de (politieke) situatie in Logar en het district Mohammad Agha ontoereikend. Zo blijkt u er helemaal geen idee van te hebben wie de gouverneur van uw eigen provincie is. U verklaart in dit licht verkeerdelijk dat Abdul Hadi de gouverneur was en meent er geen idee van te hebben wie hij had opgevolgd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Zelfs wanneer u later tijdens het gehoor de naam van de provinciegouverneur van Logar, Atiqullah Ludin, gepresenteerd krijgt, blijkt u er geen flauw benul van te hebben wie deze persoon is (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Ook van de vorige gouverneur, Abudllah Wardak, die in 2008 werd vermoord door de taliban, herkent u de naam niet (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat u dit niet weet, valt niet te rijmen met de Afghaanse context waar het gouverneurschap een zeer openbare en belangrijke functie is. Verder blijkt u er ook geen idee van te hebben wie het districtshoofd van Mohammad Agha is. U noemt in dit licht 2 verschillende namen (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7-8). Wanneer de naam van het recente districtshoofd, Ahmad Hameed Hamid, opnieuw wordt voorgezegd, meent u dat hij een oude jihad commandant is (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Daarnaast zijn er nog tal van andere elementen die verdere afbreuk doen aan uw bewering uw hele leven in Mohammad Agha te hebben gewoond. Zo zijn ook uw verklaringen over de etnische realiteit in uw beweerd regio van herkomst bedenkelijk. U meent in dit licht dat er geen mensen van andere etnieën leven in uw dorp, zoals Hazara of Tadzjiken (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat – hoewel de meerderheid van de inwoners van Logar Pashtun zijn – er toch 40% Tadzjiken leven in de provincie en dat zij o.a. vooral in Safid Sang aanwezig zijn. Verder is het opvallend dat u er geen idee van blijkt te hebben welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat u verklaart Afghanistan te hebben verlaten toen het sneeuwde (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit staat immers haaks op uw bewering 2,5 maanden van uw dorp in Afghanistan naar België onderweg te zijn geweest, aangezien dit betekent dat u begin juli 2012 Afghanistan zou hebben verlaten. Hiermee geconfronteerd, blijft u erbij dat u in de winter bent vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze bewering scherpt enkel de vaststelling verder aan dat u niet uit Mohammad Agha zou zijn vertrokken.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u beweert dat er geen enkel NGO of andere vorm van hulporganisatie is die opereert in Logar (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit informatie blijkt immers niet enkel dat er meerdere organisaties – o.a. UNHCR, DACAR, UNICEF, CARE en IRC – actief zijn in de provincie, maar ook dat USAID bijvoorbeeld ook in Mohammad Agha zelf actief is. Zij zouden daar o.a. hulp verlenen aan boeren, wat opvallend is aangezien u beweert zelf landbouwer te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Wat betreft uw dagdagelijkse activiteiten in Safid Sang dient daarenboven te worden bemerkt dat u ook deze maar weinig aannemelijk kunt maken. Zo is uw verklaring niet te weten hoeveel jeribs grond jullie hadden erg opmerkelijk. Uw verklaring hiervoor dat u niet weet hoe u jullie land moet meten en dat uw moeder u nooit had gezegd hoeveel grond jullie bezitten, is allesbehalve afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaart immers dat enkel u en uw moeder jullie grond bewerkten en u zou sinds de dood van uw vader en broer de enige man in het gezin zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). Bovendien zijn uw verklaringen over jullie landbouwactiviteiten ook heel onduidelijk. Zo meent u enkel tarwe en ajuin te hebben gekweekt, maar weet u niet te zeggen wanneer dit werd verbouwd. U beweert aanvankelijk de naam van de maand niet te kennen, maar wel te weten dat ajuin in 'gematigd weer' wordt gekweekt. Even later beweert u dan weer dat dit in 'warm weer' werd gekweekt (gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer u dan uiteindelijk wordt gevraagd welke maanden er in de zomer vallen, somt u de eerste 9 maanden van het jaar snel na elkaar op (gehoorverslag CGVS, p. 14-15).

Bovenstaande vaststellingen mogen verbazen en vallen niet te rijmen met uw bewering uw hele leven in Safid Sang te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien beweert u er een radio te bezitten waarmee u het nieuws uit Afghanistan volgde (gehoorverslag CGVS, p. 4) en vaak ook via dorpsgenoten nieuwsfeiten te hebben opgepikt (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). Dat u – dit in het achterhoofd houdende – alle bovenstaande feiten niet zou weten, is ondenkbaar. Uw beweringen nooit buiten uw dorp te zijn geweest en niet geschoold te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 14), vormen dan ook geen excuus voor dergelijke hiaten in uw kennis van de regio.

U legt verder ook geen enkel document neer dat uw herkomst uit Logar kan staven.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat gezien uw ongeloofwaardige herkomst uit Safid Sang, ook aan uw asielrelaas – dat zich eveneens in uw regio zou hebben afgespeeld (gehoorverslag CGVS, p. 28-29) – geen geloof meer kan worden gehecht. Hieruit volgt dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Mohammad Agha afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 14, §4 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op enige wijze rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Zo wijst hij op de lange duur van het gehoor, waarbij op het einde van het gehoor duidelijk bleek dat hij in de war was en hij zich niet langer kon concentreren. Tevens werd volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn profiel van ongeschoolde analfabeet die zijn moeder hielp bij de landbouw en die voor zijn vlucht naar België zijn dorp nauwelijks had verlaten. Nog volgens verzoeker is op verschillende momenten tijdens het gehoor gebleken dat hij de vraagstelling van de protection officer niet altijd begreep. Verzoeker onderneemt een poging om de

verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en laakt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel en alleen zijn geloofwaardigheid heeft geanalyseerd, zonder enige vorm van analyse van de door hem ingeroepen vluchtmotieven. Verzoeker stelt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hoewel een analyse van zijn geloofwaardigheid een onderdeel uitmaakt van de procedure tot erkenning van het vluchtelingenstatuut, deze analyse het eigenlijke onderzoek van zijn vrees niet mag overschaduwen, waarna hij zijn vluchtmotieven herhaalt.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissing van de FOD justitie van 14 februari 2013 en een fotokopie van de nota's van verzoekers raadsman genomen tijdens het gehoor van 26 maart 2013.

Bij aangetekend schrijven van 23 juli 2013 laat verzoekende partij een fotokopie geworden van een taskara met Nederlandse vertaling.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij (recent) in zijn dorp Safid Sang in het district Mohammad Agha in de provincie Logar heeft gewoond zodat ook aan zijn asielrelaas – dat zich eveneens in zijn regio zou hebben afgespeeld – geen geloof meer kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn geografische kennis van de regio heel beperkt is voor iemand die beweert zijn hele leven in Mohammad Agha te hebben gewoond, (ii) zijn kennis van de (politieke) situatie in Logar en het district Mohammed Agha ontoereikend blijkt, (iii) ook zijn verklaringen over de etnische realiteit in zijn beweerde regio van herkomst bedenkelijk zijn en hij in het bijzonder verkeerdelijk meent dat er geen mensen van andere etnieën leven in zijn dorp terwijl uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er toch 40% Tadzjieken leven in de provincie en dat zij o.a. vooral in Safid Sang aanwezig zijn, (iv) hij er geen idee van blijkt te hebben welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender, (v) zijn verklaring Afghanistan te hebben verlaten toen het sneeuwde haaks staat op zijn bewering 2,5 maanden van zijn dorp in Afghanistan naar België onderweg te zijn geweest aangezien dit betekent dat hij begin juli 2012 Afghanistan zou hebben verlaten, (vi) hij beweert dat er geen enkele NGO of andere vorm van hulporganisatie is die opereert in Logar terwijl uit informatie niet enkel blijkt dat er meerdere organisaties actief zijn in de provincie maar ook dat USAID bijvoorbeeld ook in Mohammad Agha zelf actief is en zij daar o.a. hulp zouden verlenen aan boeren, wat opvallend is aangezien hij beweert zelf landbouwer te zijn geweest, (vii) hij niet weet hoeveel jeribs grond zij hadden en ook zijn verklaringen over hun landbouwactiviteiten heel onduidelijk zijn en (viii) hij verder ook geen enkel document neerlegt dat zijn herkomst uit Logar kan staven.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs

voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Mohammad Agha, Logar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermogt acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermogt acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Verzoekers kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst blijkt immers uitermate beperkt te zijn.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift weliswaar zijn beperkte kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en het feit dat hij ongeschoold is maar hij brengt hierbij geen enkel overtuigend argument aan waarmee hij vermogt aan te tonen dat de hem gestelde vragen onredelijk zouden zijn of dat van hem een onredelijk kennisniveau zou worden verwacht, niettegenstaande uit het gehoorverslag inderdaad blijkt dat het gehoor op het Commissariaat-generaal te lang duurde.

Vooreerst rijzen ernstige twijfels bij verzoekers bewering een ongeschoolde analfabeet te zijn. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verschillende stukken van het administratief dossier (waaronder de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, verklaring DVZ, akkoordverklaring met de tolk en de ambtenaar, verklaring woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het inwinnen van inlichtingen, ontvangstbewijs neergelegde documenten, wijziging woonplaatskeuze) met eenzelfde persoonlijke handtekening ondertekende. Dat zet derhalve zijn bewering op de helling. Voorts wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind luidt als volgt:

- “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige*

voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat “in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op enige wijze rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielpcedure, dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren en dat het gehoor werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers jonge leeftijd, blijkt derhalve geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier. Een schending van artikel 14, §4 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 wordt evenmin aangetoond.

2.5.3. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding en een jeugdige leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerdde regio van herkomst, vooral wanneer zoals in casu geen enkel identiteitsdocument wordt voorgelegd. Dat verzoeker op het einde van het gehoor duidelijk moeite had om zich nog langer te concentreren, neemt niet weg dat nog steeds kan worden gesteund op zijn verklaringen zoals hij deze aflegde bij het begin van het gehoor, toen hij nog niet moe en in de war was. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de vragen in verband met verzoekers beweerdde regio van herkomst werden gesteld voor de pauze (administratief dossier, stuk 4, p. 1-17). Op basis van verzoekers antwoorden op deze vragen dient te worden geconcludeerd dat hij er niet in slaagt zijn beweerdde afkomst uit het dorp Safid Sang in het district Mohammad Afgha, provincie Logar aan te tonen zoals blijkt uit wat volgt. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze een vervolghoor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

De Raad herhaalt dat een jeugdige leeftijd en een desgevallend beperkte scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerdde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met

betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert en hebben betrekking op zijn onmiddellijk leefomgeving. Zo acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat iemand die beweert te zijn opgegroeid in een landbouwersgezin geen benul heeft van de periode waarin bepaalde landbouwactiviteiten plaatsvinden en zelfs niet bij benadering kan duiden hoeveel gronden zijn familie bezit. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat enkel hij en zijn moeder de gronden bewerkten en dat hij sinds de dood van zijn vader en broers de enige man in het gezin was (administratief dossier, stuk 4, p. 12-15). Voorts wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker verkeerdelijk beweert dat er geen enkele NGO of andere vorm van hulporganisatie is die opereert in Logar terwijl uit informatie niet enkel blijkt dat er meerdere organisaties actief zijn in de provincie maar ook dat USAID bijvoorbeeld ook in Mohammad Agha zelf actief is en zij daar onder andere hulp verleent aan boeren. Ook deze onwetendheden kunnen bezwaarlijk worden verklaard door een gebrek aan scholing, noch door verzoekers jeugdige leeftijd. Gelet op verzoekers bewering zelf landbouwer te zijn geweest, acht de Raad het onaanvaardbaar dat hij dergelijke kennis ontbeert. De loutere stelling in het verzoekschrift dat hij nooit enige hulp van buitenlanders heeft gekregen en dat hij ook geen kennis heeft van enige hulp die NGO's aan zijn dorpsgenoten hebben verleend, belet overigens niet dat verzoeker wel weet zou hebben van het bestaan van deze organisaties en hun activiteiten. Ook de bewering dat verzoeker voor zijn vlucht naar België zijn dorp nauwelijks had verlaten – overigens niets meer dan een blote bewering – vermag niet zijn gebrek aan kennis dienaangaande te verklaren. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, beweerde verzoeker immers dat hij het nieuws uit Afghanistan via een radio volgde en dat hij vaak ook via dorpsgenoten nieuwsfeiten heeft opgepikt (administratief dossier, stuk 4, p. 4, p. 6 en p. 10). In zoverre verzoeker de correctheid van de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn stelling steunt dat er verschillende NGO's actief zijn in de provincie Logar nog tracht in vraag te stellen en hij in dit verband stelt dat deze informatie niet actueel is en dat hieruit niet blijkt of deze NGO's ook nog actief waren in de regio op het ogenblik dat hij zijn dorp verliet, benadrukt de Raad dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot USAID dateert van juni 2011 en dat hierin niet alleen melding wordt gemaakt van verwezenlijkingen in het verleden doch ook van actuele activiteiten, onder meer op het vlak van landbouw. Dat deze informatie niet recent zou zijn of dat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze organisatie niet langer actief zou zijn in de provincie Logar, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Daarnaast hoeft verzoeker niet hoog opgeleid te zijn om kennis te hebben van de etnische realiteit in zijn dorp en van het feit dat zijn dorp gelegen is nabij de weg die de provinciehoofdstad verbindt met Kabul. Daargelaten een eventuele verwarring over de hoofdstad van Logar, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker niet kan verduidelijken welke districten grenzen aan Mohammad Agha en dat hij niet weet of zijn district ver verwijderd is van de provincie Kabul (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 8-9). Dit laatste doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering afkomstig te zijn uit het dorp Safid Sang in het district Mohammad Agha, provincie Logar, niet alleen omdat zijn district grenst aan Kabul maar ook en vooral omdat zijn dorp heel dicht bij deze grens ligt.

Tot slot blijkt verzoekers kennis van vooraanstaande personen in de provincie Logar en het district Mohammad Agha onbestaande te zijn. Zo kan hij niet toelichten wie de gouverneur en het districtshoofd zijn en herkende hij hun namen zelfs niet wanneer deze tijdens het gehoor werden genoemd (administratief dossier, stuk 4, p. 4, p. 7-8 en p. 15-16). De Raad benadrukt dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat in een land als Afghanistan, bepaalde prominente personen zoals de provinciegouverneur en het districtshoofd een aanzienlijke rol spelen binnen de gemeenschap en dat zij zeer bepalend zijn in het dagdagelijkse leven van iedere Afghaan. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door zijn leeftijd op het ogenblik dat deze personen hun functie opnamen, noch door de stelling dat hij op de akkers werkte en politiek hem (nog) niet interesseert. Dit klemt des te meer daar verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, verklaarde dat hij het nieuws uit Afghanistan via een radio volgde en dat hij vaak ook via dorpsgenoten nieuwsfeiten heeft opgepikt. Dat hij aldus de namen van de provinciegouverneur en het districtshoofd nooit zou hebben horen noemen, kan geenszins geloofwaardig worden geacht.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden afkomst uit het dorp Safid Sang in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervoor kon opteren om hem aan een taaltest te onderwerpen teneinde op die manier de twijfels over zijn herkomst weg te nemen, benadrukt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan

in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792), zodat een eventuele taalanalyse onder de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal valt. De eventuele uitkomst van een taalanalyse, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, is bovendien onvoldoende om verzoekers beweerde herkomst aan te tonen en doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij bij machte is om zijn beweerde regio van herkomst middels duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, quod non in casu. De Raad dient immers na lezing van het gehoorverslag vast te stellen dat verzoeker weliswaar beschikt over enige kennis over het dorp Safid Sang, het district Mohammad Afgha en provincie Logar doch kan zich niet van de indruk ontdoen dat dit ingestudeerde kennis betreft. Dit klemmt des te meer daar de kennis die hij tentoonspreidt geen evidente zaken betreft voor een persoon die beweert ongeschoold te zijn en amper zijn dorp te hebben verlaten. Zo heeft hij bijvoorbeeld weet van de verkoop van een kopermijn aan de Chinezen terwijl deze mijn blijkens zijn verklaringen nochtans heel ver van zijn dorp gelegen was (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4, p. 5 en p. 9). Zoals blijkt uit het voorgaande moest hij daarentegen het antwoord schuldig blijven op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefwereld en leefomgeving en waarvan het dus eerder evident moet worden geacht dat verzoeker deze vragen zou kunnen beantwoorden. Verzoeker beroept zich ter vergoelijking van zijn onwetendheden herhaaldelijk op zijn ongeschooldheid en jeugdige leeftijd, redenen welke om hoger vermelde redenen echter niet als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard. Voorts tonen de vaststellingen dat verzoeker niet kan verduidelijken in welke maanden bepaalde landbouwgewassen worden geteeld, dat hij de zomermaanden niet kan noemen doch de eerste negen maanden van het jaar opsomt wanneer hem wordt gevraagd welke maanden er in de zomer vallen, en dat hij er bovendien geen idee van blijkt te hebben welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender, aan dat hij in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift de Afghaanse kalender niet kent, vaststelling welke andermaal twijfels doet rijzen bij zijn beweerde afkomst. De door hem opgestuurde taskara moet dan ook beoordeeld worden rekening houdend met de verklaringen van verzoeker die hij over zijn plaats van herkomst heeft afgelegd. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat de bewijslast niet enkel op hem rust maar gedeeld wordt met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat het aan de asielaanvraagster is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.5.4. Daar verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geen afdoende verschoningsgrond aanhaalt voor de lacunes in zijn kennis en zijn incoherente en vage verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen

van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en uit het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vage, oppervlakkige en incoherente verklaringen in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit het dorp Safid Sang in het district Mohammad Afgha, provincie Logar, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die/dat hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, in Afghanistan of elders, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit te nodigen de nodige onderzoeksdaten te verrichten, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS